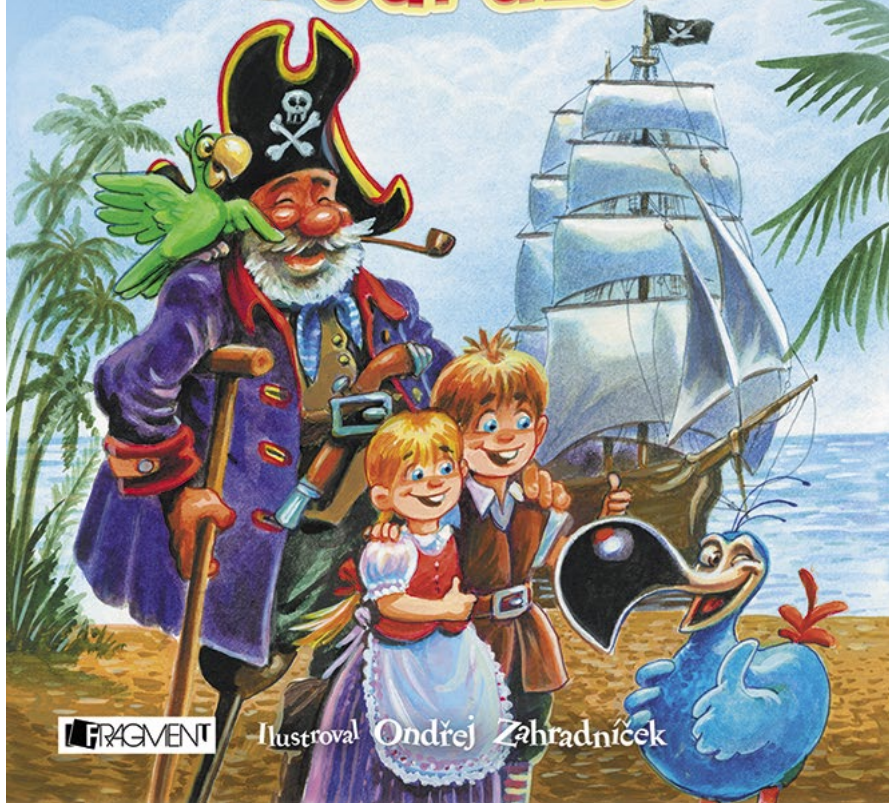


Renata Petříčková a Michal Vaněček

S Blbounem za velkým dobrodružstvím



FRAGMENT

Ilustroval Ondřej Zahradníček

S Blbounem za velkým dobrodružstvím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Renata Petříčková, Michal Vaněček
S Blbounem za velkým dobrodružstvím – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.

S Blbounem za velkým dobrodružstvím

Renata Petříčková
Michal Vaněček

Ilustroval
Ondřej Zahradníček



FRAGMENT

Obsah

Jak se Jeníček a Mařenka vrátili do pohádkové říše a jak se zatím měl Blboun.....	5
Jak přišli k chytré horákyni, u které seděla zelená houba.....	11
U Šípkové Růženky, kde houba žebra o chrousty a nakonec dostane zeleného brouka do hlavy.....	15
Jak se Koblížek u horákyně naplnil borůvkovou marmeládou a marně hledal vlka, protože ten se dostal do problémů	20
O tom, co si přál vlk a jak se udělalo mnoho ovcí a potom i malin.....	25
Jak šli po večeri k dvanáctihlavému drakovi, kde princezna uklízela, a jak to tam bylo vlastně prima.....	31
Jak šli horákyni odpomoci od hejkala s bolavým zubem a možná narazili na nevěstu pro Blbouna	37
Jak spatřili blbounku.....	43
O třech podivných chlapících a jak s nimi šli všichni na zámek k netvorovi	48
Jak princ skutečně přijel a všichni měli plné ruce práce.....	54
Jak potkali Otesánka a udělali z něj normálního kluka.....	59
Jak se dva mrazíci ztratili a třetí nechal zamrznout rybník málem i se šnekem	63

Jak potkali zubatou paní s kosou a našli prstýnek lesní víly	69
Jak došli ke křišťálové studánce a tam bylo temno, zakletá víla a špunt, který vše vyřešil	73
Jak našli Palečka, který se bál sezobnutí, a dovedli ho domů	79
Jak je vyděsil loupežník, jenž se ukázal jako zapomnětlivý, a jak mu zařídili obživu.....	83
Zpátky k Blběnce, ale ještě to nekončí, protože se objevuje Zlatohřívák s liščím ocasem	87
Jak našli přejedeného pravého Zlatohříváka a byla svatba a šlo se domů	91
Jak se tatínek rozstonal	95
Jak Blboun pořád spal, ale nakonec rád odcestoval	99
Jak se vydali na ostrov Mauricius	104
Jak opravili loď a vydali se na moře.....	111
Jak ztroskotali u ostrova Mauricius	116
Přivítání na ostrově Mauricius	121
Cesta za babičkou kořenářkou	126
U podivné babičky	130
Návrat domů a jak všechno dobře dopadlo	134



Jak se Jeníček a Mařenka vrátili do pohádkové říše a jak se zatím měl Blboun

Bylo to už pár měsíců, co se Jeníček s Mařenkou vrátili z říše pohádek. Kdysi tam prošli čarovným tunelem ve skále a v pohádkách potkali podivného ptáka – Blbouna Nejpátrného. Ten dobrý brach se jim stal průvodcem říší pohádek. Než se tenkrát vrátili domů, zanechali svého přítele Blbouna ve skleníku. Blboun se totiž rozhodl hlídat skleníky dvanácti měsíčkům, kteří tu pěstovali v zimě jahody a jiné teplomilné ovoce. Jenže po té dlouhé době, když už bylo zase jaro a teplo, si řekli, že jim je po Blbounovi smutno. Stejně tak se jim stýskalo po všech dalších pohádkových bytostech, které poznali při svém prvním putování. Navíc ještě nebyli ve všech dalších pohádkách! Stihli projít jen některé.

Perníkový klíč od tajemné skály, kterou se posledně do pohádky dostali, je už páčil v kapse. A tak jednou, když zase šli s tatínkem do lesa, vzali si klíč s sebou. Mařenka poctivě a tajně schovávala každou neděli kus bábovky pro Blbouna. Blboun bábovku rád. Mařenka ty kousky bábovky sbalila do uzlíčku, a v tu chvíli bylo vše připraveno.





Jen se skály klíčem dotkli, rozestoupila se a ukázal se temný tunel vedoucí do pohádky.



Kouzelný perníkový klíč dostali od perníkové báby. To proto, aby se mohli zase tajemnou skálou v lese vrátit, kdyby jim bylo po pohádkách smutno.

Počkali, až bude tatínek zabrán do práce, a směle vyrazili za dalším dobrodružstvím. Jen se skály klíčem dotkli, roze-
stoupila se a ukázal se temný tunel vedoucí do pohádky.

Jeníček s Mařenkou proběhli tunelem, a už zase viděli ten známý pohádkový les. Kdepak ale minule nechali svého kamaráda Blbouna Nejapného? Ale přece ve skleníku, kde se staral o pěstování nejrůznějších pohádkových rostlin, ovoce i zeleniny.

Děti nelenily a nejkratší cestou si to namířily k pohádkovému skleníku.

Blboun Nejapný právě četl jakousi knihu. Byla to tlustá kniha a jmenovala se nějak jako Domácí lékař pro ptáky či tak nějak podobně. Blboun se drbal v několika skromných pírkách na hlavě, smutně žvýkal chleba a každou chvíli vzdychl. Právě sklidil meruňky v prvním skleníku, ve druhém se snažil o modré jahody, ale moc mu to nešlo, pokaždé zmrzly a chutnaly jako kostka ledu. Jinak toho ve skleníku neměl moc na práci. Vypleto a zalito bylo a čekalo se jen na broskvové hrušky, které si poručila královna z království za devátým mořem, ale ty teprve budou dozrávat.

Blboun střídal požadavky na to nejpodivnější pohádkové ovoce a staral se o skleník. Když Jeníček s Mařenkou došli na místo, seděl právě ve své skleníkové světničce, četl tu strašlivě tlustou knihu a strašlivě se mu kabonilo čelo. Najednou vyskočil, až mu z toho leknutí vypadla dvě pírka



z hlavy a knížka s plácnutím přistála na zemi, kde beznadějně přilepila k podlaze nedojedený krajíc chleba. Na dveře totiž někdo zaklepal takovou silou, až skleníková okna zařinčela.

„Ať ty dveře nerozbiješ, Jeníčku!“ zděsila se Mařenka, když už notně utrmácený Jeníček zaklepal na Blbounovo obydlí. Ten se vzpamatoval z leknutí, pohlédl smutně na spadlá pírká, přičísnul si řídnoucí pernatý porost a rozklepaně došel ke dveřím. Kdo to jen může být? Královna pro ty hrušky má přijít až za měsíc a půl, sotva ty ubohé stromy narouboval.

„Uf... He?“ řekl roztržitě místo pozdravu, když otevřel dveře. Pak zajásal! Nemohl uvěřit tomu, že vidí opět své staré přátele. Konečně ho někdo potěší v jeho smutku a možná pomůže vyřešit i některá jeho trápení.

„Jsem nějaký nešťastný,“ vzdychl a odkopl Domáciho lékaře pod postel, aby si náhodou někdo nevšiml, že v něm pořád něco hledá. Poslední noci totiž strávil v šíleném strachu, že co nevidět vyhyne.

„A jakpak to?“ zajímal se Jeníček.

Blboun nakonec přece jen pokynul svým křídlem ke knize na podlaze.

„Vypadá to, že vyhynu,“ povzdechl si smutně, „jsem asi jediný exemplář na světě, a ještě navíc jsem jen v pohádkovém světě. Všude jinde jsem už vyhynul.“

Blboun umkl a přemýšlel, zda má být na své výjimečné prvenství pyšný.

„To určitě půjde nějak vyřešit...“ zapřemýšlel Jeníček.



„A jak asi?“ pokrčil bezradně křídly Blboun.

Mařenka se ozvala: „No prostě si najdeš nějakou pohlednou blbounku, stejně nejapnou jako ty. A vysedíte spolu malé blbečky.“

„Blbounky!“ štouchl do Mařenky Jeníček. „Ne blbečky.“

„... malé blbounky vysedíte,“ pravila omluvně Mařenka.

Blboun si nenápadně setřel slzičku, protože představa vysezení potomků, ať už by se jim říkalo jakkoliv, ho mile roztesknila.

„Jenže já vůbec nevím, jestli tady v pohádkách ještě nějaká nejapná krasavice je!“

„Krasavice to zrovna být nemusí,“ ozval se Jeníček, „hlavně aby uměla vařit.“

Mařenka se podívala na Jeníčka tak, že se rozhodl raději mlčet. Potom rozbalila uzlíček a dala Blbounovi ty doma posbírané kousičky bábovky. Zajásal a to, že byla bábovka občas tvrdá, mu vůbec nevadilo. Kousal a kousal a bylo mu na chvíli krásně.

Jeníček se poté zamyslel a pravil:

„Tak ty sháníš nevěstu, ...“ říkal pomalu, „a my jsme s tebou chtěli projít pohádky, do kterých jsme to minule nestihli. Co kdybys s námi prošel ty pohádky, a třeba pro tebe cestou najdeme sličnou nevěstu. Která třeba umí i vařit,“ dodal, pohlédnuv opatrně na Mařenku.

Blboun znatelně ožil a nebylo to jen bábovkou v břichu.

„To by šlo,“ zajásal, „stejně už mne to hlídání skleníku unavuje.“

A tak nakonec slovo dalo slovo. Blboun si řekl, že zdravé



povětrí mu udělá dobře nejen na hlavu uvnitř, ale i na hlavu zvenčí. Přišoupl nohou pod postel k Domácímu lékaři i ta poslední dvě pířka spadla z hlavy a sbalil si do batůžku pět sušených švestek. Ty dlouhé časy ve skleníku už mu přestaly dělat dobře.



Jak přišli k chytré horákyňi, u které seděla zelená houba

Začal bych asi u chytré horákyňi,“ napadlo Jeníčka, „je chytrá a určitě se s ní dobře povídá.“

Blboun se zastavil, poškrábal se křídlem na hlavě a chvíli se na Jeníčka váhavě díval.

Jeníček se zarazil: „Přece v pohádce se píše, jak je chytrá, jak přijela nepřijela, oblečená neoblečená...“

„Učesaná neučesaná,“ příkyvovala Mařenka.

Blboun si povzdychl.

„No právě,“ řekl po chvíli, „oblečená neoblečená, umytá neumytá, gramotná negramotná, v knížkách se píše ledacos.“

„Ale počkej,“ zarazil ho Jeníček, „takhle to v knížce nebylo.“

Blboun chvíli váhal.

„No tak pojďte, jdeme za ní, uvidíte sami.“

Blboun měl pravdu. Chytrá horákyňi seděla ve své chaloupce, nohy na stole, a snažila se nalakovat nehty lakem z dubové mízy. To víte, obuté neobuté nohy musí k něčemu vypadat – tohle vymyslet, to dá práci!

Za stolem nad jakousi knížkou seděla ovšem také zelená houba. Patrně holubinka. Nebo ryzec. Nebo něco podobné-





Děti vyběhly ven a dívaly se za houbou, jak o jedné noze skáče neznámo kam.



ho, trochu lupenatého. Tvářilo se to kysele, tedy spíš zeleně. Hodně zeleně. Nepřívětivě. Jako by se tomu mělo udělat každou chvíli špatně. Nebo tomu už špatně bylo.

Horákyně té houbě, která se skláněla nad knihami, nevěnovala pozornost. Pečlivě nanášela dubový lak na své krásné nehtíky. A protože tím způsobem lenošila i nelenošila, bylo jí vlastně moc krásně. Nebyla by to ale horákyně, kdyby jí u toho všeho nebylo taky „nekrásně“. A to byl ten problém.

Několikrát foukla na nehtíky, položila nohy na zem, dala si nohu přes nohu a zahýbala prstíčky, aby přivítala hosty.

„No, to vás ráda vidím, pane Blboune, koho mi to vedete na čaj?“ zašveholila zvesela a houba zvedla jedno oko, aby si nově příchozí prohlédla. Nohu přes nohu si dát nedokázala.

„Ehm...“ odkašlal si Blboun Nejapný a trochu se styděl za svou lysou hlavu. A přemýšlel, co je to za houbu. Netušil. Znal herbář, zahradnickou ročenku z třinácti různých let, veterinárního poradce, knihu Poznáš mě, když kvetu?, ale atlas hub nějak zanedbal.

Horákyně se překvapeně, leč mile dívala na něj i na děti. Blboun odtrhnul zrak od houby opětovně zahloubané do hlubokých hlubin knih a představil své dva staré kamarády.

Horákyně uvařila horký, kouřící lipový čaj s medem a posadila své hosty ke stolu. Tísnil se vedle houby a ta vypadala, jako by o nich opět ani nevěděla. Občas pokývala hlavou, občas se zatvářila kysele, občas vesele a mezitím se tvářila zeleně.

Horákyně povídala, že houba je naprosto úžasný tvor, protože ona je díky ní gramotná negramotná. Horákyně umí



číst, ale nečte, a tak místo ní čte houba, někdy nahlas a někdy potichu, jak to tak přijde. A jak takhle vyprávěla, houba najednou zvolala:

„To je ono, musím pryč!“

A normálně, úplně obyčejně – jen si to zkuste představit – utekla!

Navíc oknem. Utekla, a byla pryč. Děti na to koukaly poněkud nevěřícně. Co se to tady vlastně děje?

Vykoukly z okna a dívaly se za houbou, jak po jedné noze skáče neznámo kam. Pak se vrátily zpátky do chalupy a zajímaly se, kam že to houba pelášila.

Horákyně na ně koukala s otevřenou pusou a děti měly pocit, že ne zcela chápe, na co se jí ptají. Blboun tedy nakoukl do otevřené knihy. Byla otevřena na pojednání o šípkové růži.

„Áha,“ poškrábal se Blboun na hlavě, „tak to ona asi běžela na zámek, kde je Šípková Růženka.“

„Jo,“ pravila horákyně, „na zámek.“ Děti netrpělivě čekaly, co bude dál.

„Každý ráno houba vstávala s kuropěním a poslouchala u okna ptáky, kdo ví, co jí napovídali. Ale něco o Růžence to bylo. Sama jsem něco takového zaslechla.“

„To by mne teda docela zajímalo,“ pravil Jeníček.

„Tak se za tou houbou vydáme,“ navrhla Mařenka, „tu dohoníme jedna dvě.“



U Šípkové Růženky, kde houba žebra o chrousty a nakonec dostane zeleného brouka do hlavy

Děti a Blboun se rozloučili s chytrou horákyňí a vydali se po jednoohé stopě zmizelé houby.

Jeníček chvíli váhal, ale pak se Blbouna zeptal: „Poslyš, Blboune, jak to vlastně bylo s tou horákyňí, my jsme kdysi v pohádkách četli, že...“

„Ale já vím,“ mávl křídlem Blboun, „jak to taky máš těm dětem napsat, aby to nevypadalo nějak divně. Zkrátka ona je dcera rybáře, to znáte z knížky. Narodila se a, jak to říct, no, moc rozumu si s sebou na svět nepřinesla. Školy nemá a tatík rybář ji chtěl nějak provdat. A jak měl ten spor s mlynářem a král je soudil, tak jim dal tři hádanky, že?“

Děti přikývly. Až sem to bylo stejné, jak to znaly, jenom si myslely, že ta holka byla chytřejší. Nicméně návštěva v chaloupce je trochu vyvedla z omylu.

A Blboun pokračoval: „Rybář nebyl hloupý, a tak na hádanky odpověděl velice chytře a tvrdil, že mu to poradila dcera. Král se začal o jeho dceru zajímat, a že prý ať přijde na zámek. Prostě ať přijde.“



Blboun si povzdychnul: „A to už si tatík myslel, že má vystaráno. Jenže holka nešťastná přišla na zámek učesaná neučesaná, oblečená neoblečená, ... jednoduše na ni táta nestačil dohlédnout. Tak dorazila na zámek a král, jak ji uviděl, tak s ní vyrazil dveře. Teď bydlí horákyně tady v chaloupce a houba jí občas něco předcítá.“

Vypadá to, že na světě je něco nakonec i jinak, než si přečteme, pomysleli si Jeníček s Mařenkou. Tedy, v pohádkovém světě určitě. V normálním světě dospělých je určitě všechno tak, jak se to píše. Ale to přece nevadí! Jsou tady hlavně proto, aby zjistili, jak je to všechno doopravdy v pohádkách, ne?

A s těmito úvahami dohnali houbu. Před nimi se tyčil zámek, obrostlý šípkovými keři.

Prodírali se trnám a šípkovými květy, na kterých se slunili krásní zlatí zlatohlávci. Nadšení z toho nebyli, protože na procházející trojici občas nějaký brouk spadl. Když Blbounovi z lysé hlavy odletěl poslední zlatohlávek, slyšeli všichni trochu rozzlobený hlas Růženky, který se mísil se zpěvem místního kosáka:

„Hele, ty zelená, ani náhodou. Ani jednoho chrousta ti nedám!!!“

Houba ale prosila dál, prosila a byla tak úpěnlivá, že z toho byla čím dál zelenější.

Co se to tady jenom děje, jací chrousti? Růženka neměla moc dobrou náladu. Byla vyspalá až příliš, a tak trpěla nespavostí. To ovšem houba nevěděla. Myslela si, že se na zámku pořád spí, což se přece píše v té prastaré knize, a to



jí nedalo spát. A pak slyšela oknem cvrlikat vrabce něco ohledně těch chroustů. Pane jo, mít chrousta v hlavě, to by byla věc! Žluna o tom taky párkrát ráno švitořila na smrku u chaloupky.

Víte, když se říká „mít brouka v hlavě“, to znamená mít nějaké starosti nebo o něčem pořád přemýšlet. Jenže houba si to nějak pomotala a vzala si do té své zelené hlavy, že když bude mít v hlavě brouka, bude se jí lépe přemýšlet.

Jeníček, Mařenka a Blboun se odvážili vstoupit do zámku a Růženka se na ně zvědavě zadívala.

„Ona tady chce moje chrousty, no chápete to? Já už nemůžu spát po těch věčných letech spánku. Ráda bych aspoň trošku zabrala, a tak počítám tuhle chrousty.“

Zavedla tedy tu podivnou trojici, doplněnou o houbu toužící po chroustovi v hlavě, do své komnaty, kde měla obrovskou krabici vystlanou hebkým sametem. V ní sedělo a zvědavě se dívalo nesmírné množství chroustů.

„Dva tisíce tři sta dvacet osm. Přesně,“ prohlásila hrdě Růženka.

Blboun se přihloupě díval. Chrousti se dívali též přihloupě.

„Počítám je každou noc, třikrát, někdy i čtyřikrát...“ dodala s povzdechem Růženka.

„Na spaní je dobrý meduňkový čaj,“ řekl Blboun a vzpomněl si, jak taky nespál, protože mu padala pířka z hlavy a on se tím trápil a trápil.

Zelená houba mohla na truhle oči nechat. Snad by je tam i nechala, když tu...





Růženka měla ve své komnatě krabici s chrousty. „Dva tisíce tři sta dvacet osm. Přesně,“ prohlásila hrdě Růženka.



„Nedám!“ zaklapla při pohledu na houbu Růženka truhlu a učinila tak přítrž vzájemnému okukování.

Houba se tvářila smutně. Tak moc toužila po chroustovi! Růženku ovšem nadchl nápad s meduňkou, a tak si vzala košíček, a že si ji půjde na sluneční stráň pod zámek nasbírat na čaj. To byl jistě dobrý nápad a věřme, že chrousti měli od té doby už lepší spaní, když je nikdo v hluboké noci věčně nepřebíral a nepřepočítával. Ale nakonec se stalo něco, co způsobilo, že i houba se vrátila k horákyni šťastná. Blbouna totiž napadl spásný nápad.

„Zelená houba by přece měla mít v hlavě zeleného brouka!“ řekl Blboun, když si při zpátečním prodírání houštinou šípkových keřů zase sbíral z hlavy zelené zlatohlávky. Nádherně se třpytili.

„Je hezčí než chroust, vid’?“ pravila potom doma houba své horákyni a společně se zase pustily do čtení. Zelený brouk v zelené hlavě hlodal a hlodal a houbě se to náramně přemýšlelo. Skoro samo.



Jak se Koblížek u horákyně naplnil borůvkovou marmeládou a marně hledal vlka, protože ten se dostal do problémů

Jeníček s Mařenkou a Blbounem si sedli u horákyně na zápraží a přemýšleli, co podniknou dále. Jeníček se už už nadechoval, že něco navrhne, když tu bylo slyšet, jak k nim z lesa po pěšině někdo peláší. Byly to takové drobné krůčky, jistě to nebyl žádný velký tvor. S napětím pozorovali, co se bude dít. A kde se vzal, tu se vzal, objevil se na pěšině Koblížek. Upaloval usilovně po cestičce a prozpěvoval si: „Já Koblížek, Koblížek, na másle smažený, na okénku chlazený, medvědovi jsem utekl, ... ujj!“

Zarazil se, když doběhl k dětem. Blboun si ho se zájmem prohlížel, protože mu druhově připomínal jeho oblíbenou bábovku. Koblížek se polekal a rychle přemýšlel, kam se schovat. Jeníček zachytil Blbounův mlsný pohled.



„Ale fuj, Blboune,“ napomenul ho, „ať tě ani nenapadne nějaká hloupost!“

„Tohle já nejím,“ pravil omluvně Blboun, ale trochu se u toho zakabonil, „nejím věci, které mluví. A jsou navíc poněkud mastné.“

Koblížkovi se zřetelně ulevilo, a tak si klidně přisedl k nim na verandu.

„Kam tak upaluješ, Koblížku?“ zajímala se Mařenka.

„Medvědovi jsem utekl,“ pravil ještě trochu zadýchaně Koblížek, „ale nemůžu nikde najít vlka!“

Z kuchyně to slyšela chytrá horákyně, která se právě pustila do vaření borůvkové marmelády.

„Pojď, Koblížku, klidně dál a ochutnej...“ podala mu ulepenou sladkou temně fialovou vařečku.

Jé, to byla dobrota. Tmavá borůvková marmeláda se postupně rozvoněla chaloupkou a Koblížkovi bylo moc dobře. Usedl taky na zápraží, a jelikož byl právě nově naplněn borůvkovou marmeládou, opřel se o Blbouna, který spokojeně klimbal opřený o dveře chaloučky. Byl na ně věru dojímový pohled.

„Ještě maliny!“ rozhodla se horákyně, náhle lapena touhou zaplnit spíž marmeládovými sklenicemi. Vybavila Jeníčka a Mařenku košíkem, a protože oni na maliny a borůvky chodili často, nebyl to pro ně náročný úkol.

Navíc malinová marmeláda voní snad ještě víc než borůvková. Blboun si nenechal ujít příležitost ozobat něco maliní a Koblížek spíchal též. Naplněn malinovou náplní ještě nikdy nebyl a rozhodně stál o to zkusit, jaké to je. Určitě příjemné a voňavé.





„Co se stalo?“ odfrkl si kozorožec, „tenhle moula se nám tu motal na kopci nad studánkou, nějak se zamotal a spadnul do studánky!“



Jenže to už nějak nestihl, leda by se k horákyni poté některého dne vrátil. To my už ale nevíme. Víme jen, že u šedivé skály narazili na vlka, a bylo rázem po plánech. Seděl tam celý zkroušený na své vlčí duši, zkroucený na vlčím těle a držel si packu. Kolem skákali a pásli se bílí kozorožci.

„To ti kozorožci!“ naříkal a díval se na skálu, kde se mu ty bílé kozorohé kozy snad i vysmívaly. Pak uviděl Jeníčka a Mařenku a hlavně svého kamaráda Koblížka a pookřál.

„Koblížku! Pořád na tebe myslím, už jsem se začínal bát, že tě snad už nikdy nepotkám,“ začal správně pohádkově a úlisně vlk. Jenže než stačilo dojít k dojemnému setkání, objevil se za keřem za vlkovými zády bílý kozorožec. Nejspíš jejich král. Netvářil se vesele. Naopak...

„Poslechněte, vy všichni tady,“ začal pomalu. „Tenhle chlupatý zblešený chlapík patří k vám?“

Vlk jen zakňučel, lízal si packu a stydlivě sklopil uši.

„Patří, nepatří,“ pravil váhavě Jeníček, „jak se to vezme. Co se tu vlastně stalo?“

„Co se stalo?“ odfrkl si kozorožec. „Tenhle moula se nám tu motal na kopci nad studánkou, nějak se zamotal a spadnul do studánky!“

„Šlápl jsem do nějakého výmolu a bolí mě packa,“ protestoval nešťastný vlk, „pak jsem se skutálel dolů a žbluňklo to.“

„A co jsi tu měl co pohledávat?“ vytýkal mu bílý rohatý kozorožec důležitě, aby to všichni slyšeli.

„Hledal jsem Koblížka,“ hájil se vlk.

„Má pravdu,“ zastal se vlka Koblížek, „já ho taky hledal, protože jsem mu nutně potřeboval utéci.“



„Je to moula,“ trval na svém kozorožec, „spadnout nám do kouzelné studánky!“

„Kouzelná studánka?“ vyhrkli Jeníček i Mařenka současně.

„Bílí kozorožci hlídají pohádkovou studánku od nepaměti,“ vysvětloval král kozorožců. „Pečlivě hlídáme studánku, protože ne každý se v ní smí být jen smočit, nebo se z ní dokonce napít. A tenhle zaprášený a roky nemytý vlk nám tam rovnou celý spadne!“

„A pročpak to?“ divil se Jeníček.

Kozorožec se opatrně rozhlédl a zašeptal: „Protože je to studánka přání. Kdo se do ní podívá, je v pěkné kaši. Co si totiž pomyslí, to se stane.“

Jeníček se podíval na Mařenku. Blboun na Jeníčka a vlk na Koblížka. Nikomu na tom nepřišlo nic divného. Všichni do jednoho krčili rameny. To je přece skvělá věc, takhle si moci splnit přání. Bílý kozorožec pohlédl kamsi k vrcholu skalistých hor a dupl černým kopýtkem na bílé nožce:

„Jenže to se nám tady nesmí potulovat vlci a podobná individua. Proč si nezůstanou ve svých pohádkách? Do naší studánky si chodí plnit svá přání víly, dryády a lesní žinky. Ale rozhodně ne vlci. A tenhle dobrák,“ naklonil hlavu a ukázal jedním svým rohem na vlka, „není ani schopen si vzpomenout, nač myslel.“



O tom, co si přál vlk a jak se udělalo mnoho ovcí a potom i malin

Vlk si třel tlapku a pak dodal na svou obranu:
„Ale já jsem se do té vody nedíval!“
„Ale napil ses. A to vyjde nastejno!“

„Nenapil.“ Trval na svém vlk.

„Napil, protože ses topil,“ pravil kozorožec, „šly z tebe bubliny!“

Nastalo ticho.

I vlkům funguje myšlení pořád a kdo ví, na co ten šedivý chlupatec myslel, když spadl do studánky. Jeníček se zachmuřil. Někde se možná děje něco, co zapříčinil tenhle vlk. Ale co?

Vlk se posadil do mechu a tvářil se zkroušeně, když tu Blboun všeobecné přemýšlení přehlušil mohutným dutým tlučením do nedalekého smrku. Jeníček se na něj vyčítavě otočil: „Blboune, tady se řeší vážné věci, nemůžeš s tím chvilku přestat?“

Blboun omluvně sklopil oči: „Pardon, dostal jsem jenom chuť na červíčky.“

A s těmito slovy se posadil vedle stromu. Jeníček se chtěl



dát znovu do řeči s hlavním kozorožcem, ale šramocení a tlukot neustávaly.

„Blboun, nech toho,“ okřikl Jeníček přes rameno Blbouna.

„Ale já jsem úplně zticha,“ pravil zoufale Blboun.

„Tak co se to tady u všech všudy děje?“ rozhlížela se Mařenka.

„Támhle!“ ukázal najednou Blboun křídlem někam dolů, pod studánku, kde přes most kráčel zástup oveček. Kopytka tloukla do dřevěné lávky. Tak to byl ten podivný zvuk, ze kterého Jeníček vinil Blbouna!

„Co to je?“ zaúpěl kozorožec a nevěřícně potřásl rohy.

Pak se zarazil a otočil se na vlka, který seděl skromně pod stromem a pořád si držel pochroumanou packu a snažil se tvářit, že tam vůbec, ale vůbec není.

„Tys myslel na ovečky!“ rozkřikl se kozorožec na vlka.

„Chtěl jsem je počítat,“ koktal zmateně vlk, „kvůli usnutí, víte?“

„Počítat?“ ušklíbl se kozorožec. „Nezdá se mi, brachu, že bys uměl víc než do tří. To známe! Nejdřív ovečky spočítat kvůli usnutí a pak sežrat, to kvůli dobrému zažití!“

Vlk se mimoděk olíznul a packa už ho nebolela zdaleka tolik jako před chvílí.

Jenže oveček pořád přibývalo. Šly poslušně, jedna za druhou, přicházely přes lávku a konce řady nikdo ani nemohl dohlédnout.

„To nevypadá dobře,“ zachmuřil se Jeníček, „všechny ovečky se sem přece nevejdou. Nakonec nám začnou padat do studánky a ani nechci domyslet, na co takové ovce myslí.“



Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.